

Arrest

nr. 246 376 van 17 december 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 2 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 mei 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 oktober 2020.

Gelet op de beschikking van 19 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1.1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

1.2. Waar verzoeker laat gelden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 57/6, §3, lid 3 van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van 15 werkdagen, wijst de Raad er op dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Evenmin kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) binnen de door voormeld artikel gestelde termijn worden afgeleid dat het verzoek wél ontvankelijk diende te worden genomen en het CGVS een onderzoek ten aanzien van verzoekers land van herkomst, zijnde Jemen, diende te onderzoeken zoals verzoeker suggereert in het verzoekschrift.

2. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoeker internationale bescherming verkregen heeft in Griekenland. Verzoeker betwist dit niet.

In de bestreden beslissing wordt op duidelijke wijze gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

De Raad merkt op dat Griekenland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekers status en waarvan hij gebruik kan maken. Hieruit volgt het vermoeden dat de fundamentele rechten van verzoeker er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van verzoeker in Griekenland niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het EVRM. In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, in casu Griekenland, te weerleggen (HvJ 19 maart 2019, "Ibrahim e.a.", overweging 90 e.v.). Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland verleend werd, te weerleggen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, verzoeker niet aantoonde dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. Verzoeker slaagt er niet in de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten, nu hij niet verder komt dan het herhalen van zijn verklaringen afgelegd voor het CGVS en hij zich slechts op algemene wijze beperkt tot het citeren van bepaalde artikelen uit de Kwalificatierichtlijn.

Uit het betoog in het verzoekschrift kan niet blijken dat de levensomstandigheden in Griekenland waarin verzoeker zich bevond een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker brengt geen argumenten bij die een overtuigende, concrete aanwijzing vormen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten overstaan van Griekenland en blijft in gebreke om aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in Griekenland de

vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereiken. Bovendien onderscheidt de Raad, op basis van de stukken die voorliggen, geen concrete elementen waaruit het tegendeel blijkt. Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het grondgebied van Griekenland te worden toegelaten.

Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Griekenland werd verleend, kan stellen.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 28 september 2020, voert verzoekende partij aan dat een menswaardig leven in Griekenland onmogelijk is. Verzoekende partij licht toe dat er geen huisvesting en gezondheidszorg is. Er zijn geen integratiemogelijkheden en er zijn geen sociale voorzieningen. Verzoekende partij wijst er op dat een terugsturen naar Griekenland een schending zal inhouden van artikel 3 EVRM aangezien er geen effectieve bescherming kan geboden worden door de Griekse autoriteiten. Tot slot wijst verzoekende partij erop dat haar dossier ten gronde moet onderzocht worden.

4.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die hetgeen in de beschikking van 28 september 2020 en de bestreden beslissing *in concreto* met betrekking tot haar persoonlijke situatie en verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld, in een ander daglicht vermogen te plaatsen.

4.2. De Raad herhaalt dat verzoekende partij internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-*acquis* dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan haar internationale beschermingsstatus en waarvan verzoekende partij gebruik kan maken. Hieruit volgt het vermoeden dat de fundamentele rechten van verzoekende partij er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van verzoekende partij in Griekenland niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Het komt aan de verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, rechtspraak waar in de beschikking van 28 september 2020 reeds naar werd verwezen. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf *in concreto* dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Een vreemdeling mag worden overgedragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielverzoek óf hem reeds subsidiaire bescherming heeft geboden, tenzij de leefomstandigheden voor degenen die internationale bescherming genieten in die lidstaat ertoe leiden dat de vreemdeling wordt blootgesteld aan een situatie van extreme armoede, in strijd met het verbod op onmenselijke behandeling. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat, aldus het Hof van Justitie, wanneer de verzoeker niet in staat is om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hem in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt evenwel niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cf. HvJ 19 maart 2019, C-318/17, Ibrahim e.a./Duitsland, § 90 e.v.).

Verzoekende partij moet dus zelf *in concreto* aantonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, *in casu* Griekenland, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekende partij blijft hier evenwel geheel in gebreke. Zij komt ter terechtzitting immers niet verder dan het formuleren van algemene beweringen dat een menswaardig leven in Griekenland onmogelijk is, en dat er geen huisvesting, geen gezondheidszorg, geen integratiemogelijkheden en geen sociale voorzieningen zijn. Ze laat evenwel na deze algemene beweringen met betrekking tot haar persoonlijke situatie *in concreto* aannemelijk te maken.

De Raad beklemtoont in dit verband de pertinente motivering in de bestreden beslissing, en stelt vast dat verzoekende partij hieraan geen afbreuk doet en er geen ander licht op werpt, waar wordt vastgesteld: *“Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.*

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties zoals de erbarmelijke levensomstandigheden in het vluchtelingenkamp op Chios, het feit dat u na rellen in het kamp één keer door de politie werd geslagen (CGVS, p.5-7; p.9-10), moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Voor wat betreft uw bewering als zou u tijdens uw verblijf in Griekenland enkele problemen hebben ondervonden met derden omdat u over informatie beschikt over een moordpoging in 2011 op wijlen

president van Jemen Ali Abdullah Saleh, dient het volgende te worden opgemerkt. Uit het geheel van de door u aangehaalde elementen blijkt dat u niet aannemelijk maakte bij terugkeer naar Griekenland hierdoor een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade dient te moeten koesteren.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS beweerde u dat een medeplichtige aan de moordpoging, M.(...), door de oppositie in Jemen naar Chios werd uitgestuurd met als doel u te doden (CGVS, p.13). U bracht echter geen enkel concreet element of feit aan waaruit kon worden afgeleid dat deze M.(...) u effectief viseerde. Zo heeft u tijdens de zeven maanden dat u samen met deze M.(...) in het vluchtelingenkamp verbleef geen enkel concreet problemen met deze persoon gekend (CGVS, p.13). Hiernaar gevraagd, haalde u aan dat u deed alsof u deze persoon niet zag (CGVS, p.13). Indien deze persoon naar het eiland werd gestuurd om te doden omdat u over informatie beschikt over het moordcomplot, kan verwacht worden dat u ook effectief problemen met deze persoon of één van zijn handlangers zou hebben ondervonden, wat in casu niet het geval was (CGVS, p.15; p.18). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat M.(...) het eiland Chios reeds maanden voor u verlaten heeft (CGVS, p.15; p.18) en u geen elementen aanbracht waaruit blijkt dat deze persoon het na zijn vertrek op u gemunt heeft. Hiernaar gevraagd haalde u het voorval aan waarbij u benaderd bent geweest door een partner van M.(...) met het voorstel om voor een smokkelaar te werken (CGVS, p.18). Uit bovenvermelde verklaringen kan geenszins worden afgeleid dat u een vrees voor uw leven zou hebben moeten koesteren (CGVS, p.14).

Uw verklaring in dit verband als zou ook de Saoedische inlichtingendienst, die volgens u eveneens betrokken was bij de gebeurtenissen in 2011, u in Griekenland viseren betreft tot slot louter een blote bewering die gebaseerd is op vermoedens en veronderstellingen (CGVS, p.19). Hiernaar gevraagd zei u uitdrukkelijk in Griekenland geen concrete problemen met de inlichtingendienst te hebben gehad (CGVS, p.19).

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van bovengenoemde ervaringen géén pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde Griekse instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.

Uw verklaring dat u geen klacht indiende omdat de politie u niet serieus zou nemen en de politie ook niet naar andere vluchtelingen heeft geluisterd, kan uw nalaten niet vergoelijken (CGVS, p.15). Bovendien betreft uw uitspraak dat de Griekse politie niet naar vluchtelingen luistert opnieuw een veralgemening en een blote bewering. Van iemand als u -u bent in het bezit van een universitair diploma- kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland u biedt evenals dat u dit uitvoering en omstandig documenteert.

Waar voorts uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van huisvesting, onderwijs, financiële ondersteuning en werkgelegenheid (CGVS, p.5-8), voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u

dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Gevraagd welke pogingen u deed om taallessen te volgen, haalde u aan dat er in het vluchtelingenkamp in Chios enkel taallessen werd gegeven aan kleine kinderen. U voegde eraan toe dat het niet uw taak is om zich te informeren naar taallessen, maar dit de taak is van de Verenigde Naties (CGVS, p.8).

Aangaande de door u aangehaalde problemen met huisvesting en financiële ondersteuning, dient te worden opgemerkt dat u niet heeft gewacht op uw overplaatsing naar een woning op het vasteland en het optrekken van uw financiële steun van 90 tot 150 euro, maar Griekenland voortijdig heeft verlaten (CGVS, p.5-7).

Uit de door u afgelegde verklaringen blijkt duidelijk dat het nooit uw intentie was om in Griekenland te blijven om er een verder leven op te bouwen. U ontving de status van subsidiaire bescherming op 14/09/2018 en gelijktijdig een document waarmee u zich binnen Griekenland kon bewegen. U besloot op het eiland te wachten om na de aflevering van uw Griekse verblijfskaart op 28/11/2018 zo snel mogelijk Griekenland te kunnen verlaten, wat u op 01/12/2018 ook effectief heeft gedaan (CGVS, p.4 en p.6).

Bovenvermelde in acht genomen kan onmogelijk worden gesteld dat u ernstig geprobeerd heeft om uw rechten op het vlak van huisvesting en financiële ondersteuning te doen gelden.

Ook voor wat betreft uw zoektocht naar werk in Griekenland, dient te worden opgemerkt dat u eerder beperkte stappen heeft gezet om uw rechten te doen gelden. Hiernaar gevraagd haalde u aan dat u administratieve moeilijkheden ondervond bij het openen van een bankrekening en de aanvraag van een belastingregistratienummer (CGVS, p.8). De door u aangehaalde administratieve problemen waarmee u te kampen kreeg betekenen echter niet dat u als statushouder- die bovendien in het bezit is van een universitair diploma- geen toegang zou kunnen krijgen tot de Griekse arbeidsmarkt.

Opnieuw, u heeft slechts een heel korte periode als statushouder in Griekenland verbleven (twee en een halve maand) en verliet enkele dagen na het verkrijgen van uw Griekse verblijfskaart onmiddellijk het land. Bovenvermelde getuigt allerm minst van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er uw rechten als statushouder op vlak van huisvesting, onderwijs, financiële ondersteuning en toegang tot de arbeidsmarkt te doen gelden.

Dat u daarenboven in staat was om vrijwel onmiddellijk na het verkrijgen van uw Griekse verblijfskaart Griekenland te verlaten, toont tevens aan dat u over een gedegen netwerk beschikte en middelen had om uw vertrek en verdere reis doorheen Europa te bewerkstelligen, wat getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden (CGVS, p.7-8). Zo bleek het voor u geen enkel probleem om via contacten in Jemen 4000 euro te verzamelen om uw verdere reis doorheen uw Europa te bekostigen (CGVS, p.8).

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.”.

Gelet op het voorgaande kan de Raad verzoekende partij niet volgen waar zij er op wijst dat een terugsturen naar Griekenland een schending zal inhouden van artikel 3 EVRM aangezien er geen effectieve bescherming kan geboden worden door de Griekse autoriteiten.

4.3. Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking dat haar dossier ten gronde moet onderzocht worden, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 28 september 2020 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS